

dahomejskim kraljem potegne sedaj pa brž ko ne tudi marokanski sultan, Mulej Hasan. S tem bode pa vojska tem huja.

Amerika. V Braziliji še ustaje ni konec, vendar si ustajniki ne upajo prav naskočiti trdnjave La-Platte. Kar se ni, pa že bode. — V združenih državah ostane slej po prej tudi srebrni denar, kar je raznim judom — bogatinom prav neljubo, kajti tako ne bode za-nje nič zaslužka pri premembi, ker le-te ne bode.

Za poduk in kratek čas.

S trebuhom za kruhom.

(Konec.)

»To je ladija!« zakliče Sokol. »Poslali so nam jo na pomoč. Da bi le ne šli mimo nas.« Potem je zavpil: »Hoop! hoop!« in veslal z največjim naporom. In res je rasla lučica in v rudeči nje svetlobi se je videla velika ladija. Bila je še zelo daleč; toda bližala sta se ji. Priplula sta na široko derjavo, ki je pa tekla v nasprotno stran. Hipoma se zlomi drog. Bila sta brez vesla. Na srečo je zadela plav v drevo in obvisela v njega vejah.

Začela sta oba klicati na pomoč; toda šumenje vodovja je oglušilo njijina glasa.

»Strelim«, reče Sokol; »zagledajo luč in začujejo strel«. Brž dvigne puško kvišku; ali mestu strela se je slišal le zamolkel plesk petelina. Smodnik se je bil zmočil.

»Obečal sem očetu tvojemu, da te rešim; plaval bom k ladiji, druge pomoči ni. V imenu božjem!«

Izgovorivši te besede skoči Sokol v vodo. Nekaj trenutkov je videla Micka njega glavo in rame. Ali v kratkem jej izgine izpred očí. Če tudi je bistri tok oviral njega gibanje, kakor bi ga kaj za hrbet vleklo, vendar je hitel naprej. Bil je izvrsten plavec. Gosta žoltasta voda mu je metala pene v oči; zategadelj je dvignil glavo, sopel in oči uprl v temo, da bi zagledal ladijo. Tu pa tam ga je silnejši val potegnil nazaj ali vzdignil kvišku; sopel je čimdalje težje in čutil, da mu kolena drevené. Začel je obupno razrivati vodo z rokami. Lice se mu je napihnilo, usta so bruhala vodo, oči se mu napele. Luč se je bližala. Ladija je plavala k njemu; nosil jo je sam ta tok, s katerim se je on boril. Hipoma čuti, da so mu popolnoma odrevenele noge. Še nekoliko obupnih naporov... ladija je že blizu... »Na pomoč, na pomoč!...« Ostale besede je oglušila voda, ki mu je zalila grlo. Ugreznil se je. Val je šel čez njegovo glavo, ali prišel je iznova na vrh. Ladija je čisto blizu. Čuje se že pljuskanje vesla; zadnjič zakliče na pomoč. Slišali so ga, kajti pljuskanje je postalo hitrejše. Toda Sokol se je ugreznil vnovič. Ugrabil ga je silen vrtinec... Čez hipec se začrni na valovju, potem se dvigne jedna roka nad vodo, potlej druga, a na to izgine v vrtincu.

Med tem je bila Micka sama na plavi pri truplu očetovem; zrla je kakor blazna v daljno luč in klicala obupno na pomoč. Čez nekaj časa jo prenesejo krepke roke v čoln... Dva meseca poznej je prišla iz bolnice v Barbaceni in se peljala z denarjem, katerega si je izprosila pri dobrih ljudeh, v Rio de Janeiro. Iskat je šla starega gospoda. Medla in tresoča potegne za zvonček pri vratih. Odprl jej je tuj neznan človek.

»Ali so gospod Blagotinovič doma?«

»Kdo je to?«

»Stari gospod«. Tu pokaže vizitnico.

»Umr! je.«

»Umr! A sin? ... gospod Antonio?«

»Odpotoval je.«

Duri so se zaprle pred njo. Vsedla je na prag in si otirala obraz. Bila je zopet v Rio de Janeiro sama brez pomoči, brez zavetja, brez denarja.

Naj li tu ostane? Nikakor ne! Prosit pojde v pristanišče kapitanov, da bi jo vzeli s seboj; in če se je usmilijo, prepotuje Laško proseč si kruha in vrne se v Bistrice. Šla je v pristanišče in se plazila krog nemških in laških kapitanov; toda niso je hoteli vsprejeti. Spat je hodila pod nek most; živila se je s tem, kar je izmetala voda.

Slednji dan brž, ko se je zdanilo, je že bila pri ladijah proseč milosti; ali vsak dan brezuspešno. Med tem so jo zapuščale moči; čutila je, da skoro umr, kakor so umrli vsi, s katerimi jo je vezala usoda.

Nekega dne se s trudom privleče v pristanišče; mislila si je, da je to poslednjikrat, ker jutri ne bode več imela dovolj močij. Sklenila je iti brez prošnje na katerokoli ladijo plovečo v Evropo in se skriti kje nekaj dnij. Saj je ne bodo vrgli v vodo, ko jo najdejo med vožnjo. Toda pri mostiču, ki vodi na ladijo, so dobro pazili na prislece; stražnik jo je sunil proč.

Vsedla je na bruno pri vodi in se jela smejati... Sirotico je ogrnila blaznost. Prihajala je še zmirom v pristanišče. Ljudje so se je privadili in jej dajali tu pa tam kako miloščino. Ona je ponižno zahvalila smeje se, kakor otrok. Trajalo je to kaka dva meseca. Nekega jutra pa ni prišla k ladijam in odslej je niso več videli. Časnik policijski je prinesel drugi dan le novico, da so na pristaniškem nasipu našli telo mrtvega dekleta, neznanega imena in rodü.

Po Sienkiewiczzu priredil J. Sattler.

Smešnica. Hlapec je prišel iz nemških krajev domov in se je delal, kakor da ne zna več slovenski ter je hvalil dobro življenje pri Nemcih. »Tam«, pravi, »mehr Wasser trinken, als pri nas vina saufen.«

Razne stvari.

(Nova cerkev.) Dnes so mil. knez in skof blagoslovili in vložili temeljni kamen nove cerkve oo. frančiskanov v Mariboru. V pričjo je bil od c. kr. namestnije v Gradci c. kr. dvorni svetnik, grof Chorinsky; od c. kr. okr. glavarstva v Mariboru g. Fr. Kankovsky, c. kr. okr. glavar in g. Julij vit. Vistarini, c. kr. okr. komisar; od mesta g. Albert Nagy, župan in dr. Ivan Schmiderer, podžupan ter stolni dekan, prelat Franc Kosar, stolni korarji Lovro Herg, dr. Iv. Križanič, stolni župnik J. Bohine, ravnatelj Karol Hribovšek, dr. Josip Pajek, iz Bistrice častni korar A. Hajšek, iz Slatine nadžupnik A. Fröhlich itd. Ljudstva pa se ve, da je bilo veliko, vsa slovesnost je bila jako ganljiva.

(V Marija-Celju) bode kakor se nam poroča, zastopal slovenske romarje č. g. dr. Medved, stolni vikar v Mariboru ter on tudi daruje romarsko sv. mašo v Neubergeru in slovensko pridiguje romarjem v Marijnem Celju. Opozarjamo oponavljaje, da bo posebni vlak, kateri vozi že od Ljubljane, vozil iz Celja ob 9:21 zveč. in Maribora ob 11. zvečer ter pelje brez premembe do Neubergera, kamor pride že ob 5:5 zjutraj v soboto, dne 12. avgusta.

(Podružnica) sv. Cirila in Metoda v Brežicah šteje 115 udov in v nje odboru so ti-le gg.: Predsednik je Andrej Levak, veleposestnik v Brežicah, kaplan Jože Mešiček, zapisnikar in merosodnik Karol Gregorič, blagajnik.